

Hồi Thứ Mười

Hắc Lãnh Thạch Lâm Chẳng Tâm Thường

Phận Là Gia Nhân Nên Cam Thiệt.

K

hông phải mọi sự bản thân nghĩ đều xảy ra đúng như ý định.

Gã đang phục người bên hố huyết, chỉ là tạ từ lần cuối cùng trước lúc phải leo ngược trở lên. Chợt phía sau đột ngột phát tiếng nói:

- Tiểu tử khá đấy. Có thể vào đến tận đây không bị bọn ta phát hiện, hẳn người rất tinh thông thuật Kỳ Hoàng, am tường đủ mọi trận thế kỳ môn?

Gã giật mình toan đứng lên thì cảm nhận có một bàn tay thật nhẹ lướt chạm gã. Thế là gã đành bất động, cũng không thể cưỡng lại một lực cũng từ bàn tay ấy nhắc gã lên và để gã lơ lửng theo tư thế xoay lại đối diện với hai khuôn mặt tuy đã độ trung niên nhưng không hiểu sao vẫn cứ mơn mớn trắng như ngọc. Một trong hai khuôn mặt ấy lên tiếng:

- Phản ứng của người chỉ là giật mình như vừa rồi thôi sao? Đủ hiểu võ công người quá kém. Thế còn những am hiểu về kỳ môn trận thế thì sao? Hãy hy vọng người đủ cao minh về phương diện ấy. Nếu không ta thật tiếc, đành phải hóa kiếp người như bao kẻ vô dụng khác từng quá hồ đồ và tự phụ, cứ mãi dấn thân vào nạn mạng.

Gã chấn động, đến độ cứ mấp ma mấp máy môi nhưng không thể nào kịp thốt nên lời.

Ngờ đâu cử chỉ này của gã làm cho khuôn mặt thứ hai hiểu khác chợt nói:

- Thấm huynh có phải chưa tạm giải khai Á huyết, gã đáp thế nào được?

Khuôn mặt thứ nhất thoáng cười nói:

- Bởi Vũ huynh chưa rõ, lúc Thấm mỗ thi triển thủ pháp có phát hiện gã vẫn kịp khởi vận chân nguyên. Cứ ngỡ nếu gã có bản lãnh tà tạm ắt cũng đủ để tự bảo vệ và ít nhất cũng làm Á huyết dừng bị chế ngự. Ngỡ này thì gã còn vô dụng hơn thoát đầu Thấm mỗ nghĩ. Hay là kết liễu gã cho xong? Bởi gã quá vô dụng, ắt chẳng hữu ích gì cho bổn hội.

Khuôn mặt gã họ Vũ đành lại:

- Thấm huynh muốn chết chẳng?

Lập tức khuôn mặt họ Thẩm tái mét:

- Ôi chao, Thẩm mỗ chỉ lỡ lời. Cũng may là có thể bổ cứu. Chỉ cần Vũ huynh ưng thuận bỏ qua, phần gã này vẫn cứ kết liễu, thì lời thất ngôn vừa rồi của Thẩm mỗ quyết chẳng thêm ai hay biết.

Họ Vũ chợt lùi lại:

- Nhưng nếu Thẩm huynh quyết định bảm báo việc này, hệ quả tất yếu là đến lượt Vũ mỗ phải chịu tội thay Thẩm huynh. Không được đâu, mong Thẩm huynh nên tự xử thì hơn.

Họ Thẩm quẳng gã xuống, đoạn tự đưa tay lên thề:

- Đại ân được Vũ huynh đại lượng bỏ qua lẽ nào Thẩm mỗ bắt nhân, hại ngược lại Vũ huynh? Vậy Thẩm mỗ nguyện lập thệ, nếu có tâm địa như vậy ắt bị trời tru đất diệt.

Họ Vũ dao động, rất muốn bỏ qua cho họ Thẩm nhưng vẫn lưỡng lự chưa dám.

Ngờ đâu, lợi dụng đúng thời cơ ấy, cánh tay đang đưa cao của họ Thẩm liền bất thần quật xuống:

- Ta đã khấn thiết can nài, người không ưng thuận có phải chẳng muốn chết? Thì đỡ!

Ào...

Cùng lúc này, từ tư thế vẫn cứ phải phục người bất động, bỗng dưng sao gã chợt nhổm cất lên và lại bất đồ ngã lăn qua một bên:

- Cha mẹ ôi, sao toàn thân bị tê cứng thế này. A...

Gã ngã đúng vào đôi chân trụ của họ Thẩm, làm họ Thẩm phải có phản ứng là vội lách tránh, đâu ngờ hành động ấy là tạo cơ hội cho họ Vũ, không những kịp dịch tránh một chiêu xuất kỳ bất ý của họ Thẩm, mà còn phần nộ xuất chưởng phản công. Họ Vũ quát vang dậy:

- Người quả có tâm địa xấu xa. Chứng tỏ nếu ta ưng thuận bỏ qua thì thế nào cũng vì người bị chuốc họa. Mau đỡ!

Ào...

Họ Thẩm thấy đã mất cơ hội, do đã lỡ đành phóng lao theo lao, lập tức cùng họ Vũ diễn khai một trận sinh tử, tạo cảnh tượng kinh hoàng và hoang tàn cho vùng trũng núi vốn trước đó vẫn bình yên tĩnh lặng.

Họ có thân thủ ngang nhau, kẻ nửa cân người tám lạng, càng kéo dài trận chiến chỉ càng làm cho nhau thêm dần kiệt quệ.

Bởi kiệt lực nên họ chậm dần, nhờ đó cùng phát hiện gã lúc này đã biến mất.

Họ cùng biến sắc và nhìn nhau:

- Không lẽ chúng ta đã lầm? Kỳ thực bản lãnh gã rất cao minh, dù bị điểm huyết vẫn tự giải khai và còn chủ ý tạo cơ hội khi phát hiện giữa chúng ta việc động thủ là điều không tránh khỏi?

- Như vậy chưa thật đúng. Vì sự thật là gã vẫn bị khống chế huyết đạo, đủ thấy gã chưa thật cao minh. Chỉ nhờ có mưu mô có thừa, việc gã chủ ý tạo cơ hội thúc đẩy chúng ta giao đấu thì có thể. Và như vậy nhất định gã thoát chưa xa. Hãy đuổi theo mau.

- Được. Đuổi thì đuổi. Nhược bằng để gã tùy tiện tiến nhập sâu hơn, cả hai chúng ta dĩ nhiên sẽ phải chung số phận.

Họ cùng leo ngược lên. Nhờ thân thủ lợi hại nên họ leo như bỡn.

Tuy nhiên, họ càng sục tìm càng lo sợ, bởi vẫn chưa phát hiện gã nọ, dù chỉ một dấu vết nhỏ.

Họ bảo nhau, lần này thì lão Thẩm thì thào:

- Vũ huynh bảo gã đã tiến sâu vào hay chỉ vội quay lui?

- Ý Thẩm huynh quả quyết gã tình thông kỳ trận?

- Vì không thấy trận đồ biến hóa.

- Nhưng Thẩm huynh bảo gã bản lãnh kém.

- Vì thế mới nghĩ gã có thể đã quay lui, vị tất dám tiến sâu vào hơn.

- Thật ý Thẩm huynh là thế nào?

- Không tìm nữa. Vì dù tìm cũng vô ích.

- Nghĩa là cũng chẳng cần bấm báo?

- Để bị nghiêm trị với nhục hình ư? Hay vờ như chẳng có gì.

- Cũng phải. Vì nếu gã đã quay lui, phạm thì chúng ta không đại gì bấm báo, ắt kể cả quỷ thần cũng chẳng hay xảy ra chuyện này.

- Nhưng còn một sơ hở.

- Sơ hở gì?

- Ai đã vùi lấp di thể lão quỷ kia. Vì trước sau gì cũng có người như chúng ta hôm nay tình cờ sục tìm đến đấy, thế nào người ấy cũng phát hiện di thể lão quỷ đã biến mất.

- Vậy sắp đặt thế nào?

- Có hai cách. Một là vờ như không biết gì cả. Để sau này, dù bất luận ai ngẫu nhiên phát hiện di thể lão quỷ chẳng còn thì kẻ ấy tự tìm cách giải thích, muốn giao phó thế nào cũng được miễn sao hội chủ tin.

- Nhưng dĩ nhiên người nào đó cũng phải vùi lấp di thể lão quỷ đúng vào chỗ đã chỉ điểm. Vạn nhất hội chủ hỏi có phát hiện gì ở dưới đó hay không thì người ấy giải thích như thế nào?

- Mặc xác hấn. Ai bảo hấn ngu xuẩn, đem chuyện di thể lão quỷ biến mất bảm báo làm gì? Nhất là hấn phải nghĩ, đến cả hội chủ cũng vì ngần ngại nên thủy chung vẫn chẳng dám vùi lấp di thể lão quỷ đúng vào chỗ ấy. Nếu hấn khôn ngoan thì đừng bảm báo làm gì.

- Cũng phải. Nhưng vạn nhất chính hội chủ phát hiện thì sao?

- Đấy là điều đáng sợ nhất. Vì nếu chuyện đó thật sự xảy ra dĩ nhiên hội chủ sẽ phải tra gạn từng người hầu minh bạch liệu kẻ nào đó vì dủ dờm lược vùi lấp di thể lão quỷ thì phải chẳng cũng kẻ đó đã ngấm ngấm đặc thủ võ học thượng thừa của lão quỷ hay không? Khi đó chỉ sợ chúng ta vì không kham nổi nhục hình, đành phải khai thật thì khốn.

- Vậy ý Thẩm huynh thế nào? Như lúc nãy có nói còn cách thứ hai?

- Không sai. Nhưng liệu Vũ huynh ưng thuận vì cách ấy khá nguy hiểm?

- Là thế nào?

- Là thế này...

- Hự! Sao Thẩm huynh...

Một trong hai gục xuống, chỉ còn lại một và chính là họ Thẩm.

Vừa cười gằn, họ Thẩm vừa lảm bảm:

- Kẻ vùi lấp di thể lão quỷ chính là người. Tự ta sẽ bảm báo như vậy. Và còn bảm rõ, vì phát hiện người cứ tỏ thái độ khả nghi nên ta lên dò xét, nhờ đó kịp xử trí ngay khi người đã thực hiện và cứ mãi thất vọng vì không phát hiện ở chỗ đó có bất kỳ điều gì có thể khiến người toại nguyện. Người rõ chưa hời kẻ ngu xuẩn. Hà hà...

Và họ Thẩm nhắc kẻ ngu xuẩn đã chết lên, ắt là để đi quay trở lại trũng núi, hầu sắp đặt đúng theo độc kế vừa bảo.

Nhưng họ Thẩm đâu ngờ ngay khi y đi khuất thì men theo các rặng đá chột có một hình hài cũng vội trườn dần ra xa. Và hình hài này cứ thế trườn mãi, trườn mãi...

*

* *

Nhìn kẻ đột nhiên tìm đến có bộ dạng quá thảm, tên gia nhân nhăn mặt hỏi:

- Người là Châu Sách? Bảo muốn vào đây để tìm việc? Vậy người có những tài cán gì?

Châu Sách gượng cười, vừa đáp vừa len lén hé mở một bàn tay đang nắm chặt, chú ý chỉ cho một mình tên gia nhân nhìn thấy.

- Mong lão huynh thương. Vì nếu chỉ có thể bấy nhiêu đây, đệ tự biết cũng không thể nuôi nổi bản thân dù chỉ năm bảy ngày. Đâu bằng được ai đó tiến dẫn, giúp đệ có đủ thức ăn độ nhật mỗi ngày. Nếu được vậy, vật này sẽ là của lão huynh, phần đệ thì bất kỳ việc gì cũng làm được, quyết không ngại gian khổ.

Tay của tên gia nhân như có tài biến hóa, hần chỉ khoa một lượt là thỏi bạc ở trong tay Châu Sách biến mất. Sau đó hần mới vui vẻ:

- Dù ta chỉ là hạng gác cổng nhưng bất luận ai cũng không thể không qua ta. Người vào đi. Nhớ rõ theo bên tả. Nếu có ai hỏi thì bảo là tìm Vương tổng quản. Rõ chưa? Mà này, sao không tự chỉnh trang y phục phần nào? Có tươm tất lên thì mới dễ gây thiện cảm, hiểu chưa? Nào, mau đi đi.

Châu Sách cười cảm kích, vừa đi vừa lấy hai tay tự phủi và tự chỉnh trang lại y phục. Nhờ đó, khi mọi bụi đường bám bản đã phần nào được phủi sạch, quả thật Châu Sách có tự tin hơn, đến nỗi phải tự nói một mình:

- Ta đã hành động đúng. Chỉ như thế này mới mong ngày càng tiếp cận nhiều lịch duyệt, là thứ ta quá kém nên rất cần.

Chột có thanh âm trong trẻo hỏi Châu Sách:

- Gã kia. Người vừa lẩm bẩm điều gì? Có gì bản thân người quá kém nên đang rất cần?

Châu Sách quay lại với vẻ mặt lo lắng:

- Bẩm, tiểu nhân chỉ tự than vì lúc này đang đói kém nên rất cần tìm được việc làm, dù tạp dịch hay gì cũng được, quyết chẳng kén chọn.

Xuất hiện ở mé tả, cách Châu Sách độ ba trượng là một tiểu a hoàn nhí nhảnh. Ắ cườì nắ c nẻ:

- Thì ra người chỉ mới lần đầu đến đây. Tìm việc hử? Đã gặp Vương tổng quản chưa? Mà đừng thưa với bả, vì ta cũng chỉ là một a hoàn. Hay người muốn, ta sẽ đưa người đến gặp Vương tổng quản, ắt dễ cho người hơn. Thế nào?

Châu Sách phì cười:

- Tiểu nhân đâu dám. Vì dù gì tiểu tử tở cũng là người vào đây ắt đã lâu. Nhưng nếu không có gì bất tiện và nếu được tở tở cùng đi, quả thật rất dễ cho tiểu nhân.

Ắ tung tăng chạy đến:

- Người khéo nói thật. Vì dù không xứng, ta cũng thích lối xưng hô nghe thật lạ tai của người. Hay người cứ theo ta đến chỗ tiểu thư. Bởi vì chỉ cần tiểu thư ưng thuận thì dĩ nhiên Vương tổng quản cũng phải thuận.

Châu Sách ngập ngừng:

- Liệu có tiện chăng? Vì tiểu nhân phần thì có bộ dạng thế này, phần thì không hiểu bản thân sẽ phải đảm nhận những việc gì, ở chỗ tiểu thư nhất định chỉ có toàn nữ nhân?

Ắ nắm tay Châu Sách:

- Người đừng ngại. Vì ở một đại gia trang rộng lớn như thế này bất luận sương phủ nào cũng cần chí ít là một người đủ sức khỏe để gánh nước bữa củi. Vả lại cách nó năng của người kể ra cũng khá ôn nhu, nhất định tiểu thư sẽ không khước từ. Mau theo ta nào.

Châu Sách giữ ý tự thu tay về và mỉm cười với ắ:

- Tiểu nhân chỉ mong có việc làm, hầu ngày ngày tìm đủ ba bữa là ổn. Bữa củi và xách nước thì quá thích hợp. Xin đa tạ tiểu tử tở.

Ắ hôn hử đưa đường, vừa đi vừa huyền thuyên giải thích:

- Người cần lưu tâm hầu tránh bị lạc ở đại gia trang to rộng này. Vì có nhiều kiến tạo bề thế nguy nga. Như ở chỗ này là phủ đệ của lão thái thái, thân sinh của trang chủ. Cạnh đó là thư quán, kéo dài là Diển Võ Sảnh, đều của trang chủ, dành khi cần nghỉ ngơi dưỡng thần. Ngay phía sau là Tây Sương, chia làm hai. Cánh Bắc là nơi trang chủ phu nhân lưu ngụ. Chi cánh Nam là thuộc về tiểu thư. Chưa hết đâu, còn ở phía Đông viện nữa là chốn để hai huynh đệ Đại và Nhị thiếu gia tha hồ gặp gỡ các hảo bằng hữu. Người thấy có quá to rộng chăng?

Chợt có tiếng gọi:

- Hồng Đào. Cạnh người là ai? Có phải vì gã mới đến nên người mới có cơ hội huyền thuyên?

Thoạt nghe gọi, ả tiểu a hoàn tái mặt, sau đó tươi tỉnh hơn, vừa lén thè lưỡi vừa quay nhanh người về phía xuất phát tiếng gọi. ả đáp:

- Nhũ nương có mục lực quả tinh tường. Chính vì gã mới đến nên tiểu tỳ đang vội. Để tiểu tỳ đưa gã đến chỗ tiểu thư. Đi nha, Nhũ nương.

Châu Sách chợt cảm thấy lo khi phát hiện vị Nhũ nương tuy chỉ độ trung niên nhưng sắc mặt cứ nghiêm lạ, lại còn hướng về phía Châu Sách và bảo:

- Người đừng nghe ả Hồng Đào khoa trương. Kỳ thực chính lão thái thái nhìn thấy người. Ta chỉ theo lệnh gọi và đưa người đến bái phỏng lão thái thái ngay bây giờ. Và sau đó, nếu chẳng có gì thay đổi, hiển nhiên lão thái thái sẽ để ả Hồng Đào tiếp tục nhiệm vụ của ả. Đi nào.

Và Châu Sách thêm ngao ngán khi nghe ả Hồng Đào vội dặn khê:

- Lão thái thái tuy không mấy khó tính nhưng vẫn tốt hơn nếu người đừng đề cập gì đến ta. Kìa, mau đi đi.

Thế là Châu Sách được chuyển qua người đưa đường khác, dĩ nhiên cũng theo một lối khác. Và còn một khác biệt nữa là vị Nhũ nương có vẻ vì luôn nghiêm nên tịnh không mở miệng nói gì thêm dù chỉ nửa lời.

Vì không phải đi đến Tây Sương nên chỉ một lúc sau vị Nhũ nương đã đưa Châu Sách vào phủ đệ lão thái thái - đấy là nói nếu Châu Sách vẫn nhớ đúng từng lời huyền thuyên của ả tiểu a hoàn Hồng Đào.

Ngồi sẵn trong một tịnh phòng cạnh bộ kỷ trà cổ kính là một lão thái bà cứ neoh neoh đôi mắt đầy những nếp nhăn để nhìn Châu Sách:

- Xem người cân cốt cũng khá, ắt đã luyện qua võ công. Lệnh sư là ai? Xuất sứ sư môn thế nào? Và đâu là nguyên do đích thực khiến người cứ phải đặt chân vào đây?

Châu Sách như không hề chờ đợi một diễn biến nào tương tự nên lập tức lộ vẻ ngập ngừng. Thế là thật nhanh, vị Nhũ nương liền xuất thủ:

- Thượng Quan phủ hửn người thừa biết luôn vẫn là võ lâm thế gia. Lão thái thái đã hỏi sao người không mau đáp? Đừng mong bịa lời đặt chuyện. Không xong đâu.

Châu Sách ngỡ ngàng và chưa kịp phản ứng gì thì gã đã bị chế ngự. Dù vậy, Châu Sách vẫn còn cơ hội phát thoại:

- Tiểu nhân chậm đáp vì cần phải dẫn đo. Hóa ra đây là cung cách hành xử của một nơi được Nhữ nương tôn giá gọi là võ lâm thế gia ư?

Thoạt đắc thủ, Nhữ nương vội lùi về và kêu kinh ngạc:

- Sao người không phản ứng? Vì muốn che giấu xuất xứ sư thừa hay vì vô khả dù ta phát hiện ở người phải có ít nhất là hai mươi năm công phu tu vi?

Lão thái thái chợt bảo:

- Cứ giải khai huyết đạo cho gã. Vì lão thân tuy già nhưng mục lực vẫn còn khá, đã nhận thấy gã dù cố phản ứng cũng chẳng sao tránh kịp. Nhưng sao gã có những hai mươi năm công phu tu vi? Người không lầm chứ, Thu Nguyệt?

Châu Sách chợt bật hỏi:

- Công phu tu vi là gì? Và nếu ám chỉ nội lực chân nguyên thì lão thái thái quả lợi hại, nhờ đó giúp tiểu nhân biết rõ bản thân hiện có bao nhiêu nội lực.

Nhữ nương Thu Nguyệt tuân lệnh giải khai huyết đạo cho Châu Sách:

- Người không biết thật hay đang giả vờ ngô nghê? Vì nếu đã rõ thế nào là chân nguyên nội lực há không minh bạch đấy cũng là chỗ công phu tu vi từng tự luyện?

Lão thái thái nheo nheo mắt như muốn nhìn Châu Sách thật kỹ một lần nữa:

- Người đã từng luyện công phu. Và lẽ ra với nội nguyên chân lực ngần ấy người phải có phản ứng nhanh hơn, chỉ ít chỉ kém Thu Nguyệt đôi chút. Nhưng đằng này... Hay là chỗ nội lực ấy người tuy có nhưng không do tự luyện?

Châu Sách thán phục:

- Nhãn lực của lão thái thái thật phi thường. Vậy có thể cho tiểu nhân tuân tự tỏ bày, quyết không che giấu, dù chỉ mộ mảy may.

Thu Nguyệt bảo:

- Chính vì phát hiện người không thật là thường nhân nên lão thái thái mới có thái độ này. Và lẽ ra vừa khi được hỏi, người phải thật tâm tỏ bày ngay, đâu cần ta ra tay?

Châu Sách gượng cười:

- Nhữ nương cử động quá nhanh, tiểu nhân chỉ một thoáng dẫn đo là đã bị chế ngự. Liệu có kịp tỏ bày chăng?

Lão thái thái nhẹ hươ tay:

- Phần người thì miệng lưỡi cũng quá nhanh, lập luận đâu ra đấy. Dù vậy, đối với lão thân, hãy nhớ, càng thật tâm càng tốt. Dĩ nhiên là tốt cho người, à, có tính danh thế nào?

Châu Sách đáp với lễ độ vừa phải:

- Tiểu nhân là Châu Sách, cô nhi, hiện tứ cố vô thân. Cách đây hai năm có được một môn phái thu nhận. Nhưng xin lượng thứ nếu tiểu nhân vì giữ chữ tín tuyệt đối không thể thổ lộ đấy là môn phái nào và có trú sở sơn môn ở đâu.

Thu Nguyệt nhìn mặt:

- Sao vậy? Vì lệ ở đây, bất luận ai tìm đến vẫn phải xưng rõ tính danh lai lịch.

Châu Sách cúi đầu:

- Bởi do một nhầm lẫn đáng tiếc, tiểu nhân tự hổ thẹn, đành nguyện ly khai. Và theo đó, toàn bộ sở học của người hiển nhiên phải hoàn trả tất cả cho người. Như vậy, liệu tiểu nhân có đủ tư cách đề cập chẳng một khi còn từng lập thế, phải giữ kín mọi chuyện, bất luận thế nào cũng không được hở môi?

Thu Nguyệt động nộ:

- Người nghĩ thế là dễ che giấu xuất xứ sư môn sao? Thật quá xem thường bốn phủ Thượng Quan.

Nhưng lão thái thái lại hươ tay:

- Sao người vẫn hay nóng vội? Đừng để mọi người nhận định sai về bốn phủ chỉ qua thái độ của người. Còn Châu Sách, lão thân có thể hỏi người, vậy môn phái ấy chủ trương thế nào, tà hay chính phái?

Châu Sách ngơ ngác:

- Chính tà thì tiểu nhân hiểu, nhưng lẽ nào lại có một phái hoặc tà hoặc chính?

Lão thái thái chột chép miệng:

- Người bao nhiêu niên kỷ? Liệu đã bôn tẩu giang hồ chưa và được bao lâu?

Châu Sách cũng chép miệng:

- Tiểu nhân đã ngoài mười tám. Nếu bảo bôn tẩu giang hồ và phải có một vài bản lãnh thực thụ thì tiểu nhân chưa từng thế. Còn bảo phải lâm cảnh rày đây mai đó thì điều này từng trải.

Lão thái thái gật đầu:

- Nếu từng trải thì lão thân hỏi lại. Liệu lúc còn được môn phái ấy thu nhận người thấy họ có những hành xử ra sao? Có quang minh lỗi lạc hay không? Hoặc giả ở họ có bất kỳ hành vi nào bị người cho là ám muội chẳng?

Châu Sách đáp ngay:

- Vậy quang minh lỗi lạc nghĩa là chính phái? Họ đúng là như thế. Nhưng sao lão thái thái quá quan tâm về phương diện này?

Lão thái thái đáp:

- Vì qua đó lão nhân có thể biết Châu Sách người phải chăng thật tự ý lý khai hay ngược lại.

Châu Sách hoang mang:

- Lão thái thái nhận định thế nào?

Lão thái thái cười nhạt:

- Là người bị họ trục xuất. Và sở dĩ như thế chỉ vì người nếu không phải lỗi phạm tội tày đình thì cũng là hạng phản môn. Hãy đi đi, Thượng Quan phủ không thể và cũng chưa hề dung nạp hạng như người.

Châu Sách chấn động:

- Sai rồi. Vì tiểu nhân còn từng được họ khuyên bảo hãy lưu lại.

Thu Nguyệt chột chộp Châu Sách:

- Lão thái thái đã nói quá rõ. Người tự lui hay để ta quẳng ra.

Chột lão thái thái ngăn lại:

- Chậm đã. Cứ để lão thân nghe thêm một lúc xem sao. Châu Sách người giải thích đi, vì sao họ phải khẩn cầu, gọi người lưu lại?

Châu Sách thở dài:

- Nếu thổ lộ thêm là tiểu nhân bội tín. Vậy tiểu nhân chỉ có thể nói thế này, là theo họ, nếu tiểu nhân ưng thuận lưu lại thì nhất định họ có chỗ tin dùng.

Lão thái thái hồ nghi:

- Ở người vẫn có điểm cho họ tin dùng ư? Thật sao? Là điểm nào?

Châu Sách lại cúi mặt xuống:

- Họ bảo, đấy là tư chất của tiểu nhân.

Lão thái thái thêm hoài nghi:

- Tư chất của người ra sao? Vào loại thông tuệ ư?

Châu Sách miễn cưỡng gật đầu:

- Xin chớ trách hoặc cười tiểu nhân đã quá tự phụ. Kỳ thực họ có nhận định như vậy, nhất là khi thấy tiểu nhân dù chỉ sau một năm khổ luyện lại có thành tựu ngang bằng người đã luyện năm năm.

Lão thái thái chợt động tâm:

- Chuyện đó để xem sau. Giờ thì nói tiếp, người bảo đã phải hoàn trả, kỳ thực là đã bị họ phế bỏ, thu hồi toàn bộ võ công?

Châu Sách ngẩn mặt lên:

- Tiểu nhân hiểu lão thái thái hỏi gì. Cũng xin thú thật là sau khi nguyện ý ly khai môn phái nọ, có lần tiểu nhân ngẫu nhiên tìm thấy một hoàn đan dược và một bí thuật công phu.

Lão thái thái thêm quan tâm:

- Công phu gì? Cũng có thể hiểu chính nhờ hoàn đan dược ngẫu nhiên tìm thấy nên người diễm phúc sở hữu hai mươi năm công phu chân lực?

Châu Sách thừa nhận:

- Về nội lực thì đúng là vậy. Còn công phu kia, thật tiếc, tiểu nhân vẫn luôn tự hỏi và mong được biết đấy là công phu gì.

Thu Nguyệt không chịu được, lại lên tiếng:

- Dù muốn che giấu, người cũng không thể, mong lão thái thái chuẩn y. Thu Nguyệt muốn quá chiêu cùng gã.

Châu Sách vội tỏ bày:

- Chỉ vô ích thôi. Vì công phu này, một là không hề có chiêu thức để thể hiện và hai là chỉ hữu dụng để phòng thân. Và nếu muốn nữa, tiểu nhân sẵn lòng thú nhận, là vừa rồi tuy bảo tiểu nhân chẳng kịp phản ứng nhưng kỳ thực toàn thân huyết đạo của tiểu nhân nhờ có công phu hộ huyết nên không hề bị chế ngự.

Thu Nguyệt chấn động:

- Không lý nào. Vậy người dám để ta thử lại?

Châu Sách nhìn lão thái thái:

- Lão thái thái với kiến văn uyên bác xin cho tiểu nhân một lời chỉ giáo.

Lão thái thái gượng cười:

- Thú thật, lão phu cũng chưa từng nghe về loại công phu tương tự. Vậy nếu vô ngại, người hãy cho lão thân một cơ hội đại khai nhãn giới được chăng?

Châu Sách cười cười:

- Chuyện đó quá dễ. Xin mời Nhữ nương.

Phát hiện Châu Sách vẫn đứng nguyên vị, Thu Nguyệt có phần phân vân:

- Ta cứ thế điếm loạn vào các huyết đạo của người được không?

Châu Sách vẫn cười cười và gật đầu:

- Thì tiểu nhân đã nói rồi. Xin Nhữ nương cứ...

Xuất kỳ bất ý, Thu Nguyệt ra tay và cũng thật nhanh thu tay về với nụ cười đắc ý:

- Đừng trách ta vừa phải dùng chút kế mọn. Bởi...

Ngờ đâu Châu Sách vẫn ung dung cười nói khiến Thu Nguyệt tự ngừng lời. Đã vậy, Châu Sách còn bảo:

- Dùng thủ đoạn như Nhữ nương, tiểu nhân gần đây cũng gặp khá nhiều. Chỉ tiếc, Nhữ nương vẫn chưa thủ đắc. Xin lượng thứ nếu ở tiểu nhân vừa có gì thất lễ.

Lão thái thái khẽ reo:

- Hảo công phu. Nếu vậy, hãy để Thu Nguyệt thử lại lần nữa, thật tận lực xem sao. Được không?

Châu Sách giật mình:

- Ý lão thái thái muốn minh bạch liệu công phu ấy có giúp tiểu nhân tự phòng hộ cả đại huyết trọng yếu, kể cả các tử huyết? Điều này tiểu nhân chưa một lần thử. Nhưng nếu cần, thật mong Nhữ nương hãy gượng nhẹ tay khi thật cần thiết.

Thu Nguyệt cũng giật mình:

- Người vẫn dám cho ta thử? Ngộ nhờ do ta lỡ tay, người mất mạng thì sao?

Lão thái thái nhăn mặt, nhưng chưa kịp lên tiếng thì lão thái thái nghe Châu Sách bật bạch:

- Đã đem thân vào chốn giang hồ, chuyện sinh tử là điều không tránh khỏi. Vậy nếu có cơ hội tự hiểu rõ bản thân thì sao tiểu nhân quyết liều một phen? Hơn nữa nếu đây là đại thế gia võ lâm, há lẽ Nhữ nương thật sự có ác ý, dù vô oán vô cừu vẫn quyết giết kết liễu kẻ vô can là tiểu nhân? Được, tiểu nhân xin nhận lời.

Thu Nguyệt lập tức hoang mang, phân vân vô tả. May sao lão thái thái kịp ngăn lại:

- Thôi, đủ rồi. Cứ tạm hiểu có thể do là công phu Kim Cương Bất Hoại hay Thiết Bồ Sam cho dù không đúng lắm vì Châu Sách người vẫn phải luôn vận khí đưa đến chỗ cần hộ huyết. Giờ thì chuyển qua câu hỏi khác. Chẳng hạn như người muốn đến đây, hoặc mong lọt vào đây để làm gì? Nhớ, phải nói cho thật.

Nhưng chưa kịp mở miệng đáp thì Châu Sách lại nghe lão thái thái bảo:

- Này, người không phiền chứ, với cảm nhận cứ bị lão thân vặn vẹo đủ điều?

Châu Sách đành cười:

- Nếu bảo không phiền thì chẳng thật tâm. Vì kỳ thực tiểu nhân hiện chỉ muốn có một chỗ dung thân hầu tìm đủ mỗi ngày ba bữa bằng chính công sức của mình. Và cứ ngỡ điều này quá dễ thì ngay lúc này đây tiểu nhân đang dần thất vọng.

Lão thái thái cũng cười cười:

- Có thể hiểu đây là lời giải thích nguyên nhân vì sao người đang hiện diện ở đây? Tuy nhiên, lão thân nói thế này, người cũng nên hiểu cho là giang hồ luôn đầy hiểm ác, đến độ có thể nói như câu: “Thuận ngã giả - nghịch ngã giả vong”. Vậy nếu lão thân không thận trọng căn vặn này nọ, ngộ nhờ người vào đây là có ác ý thì sao?

Châu Sách lắc đầu:

- Ác ý với một đại thế gia võ lâm ư? Liệu tiểu nhân đủ tư cách chẳng? Tuy nhiên, nói như lão thái thái cũng phải, thà phòng bị hơn để bất ngờ. Vậy phận tiểu nhân xin tùy lão thái thái định đoạt, thuận thì thu nhận, bất thuận thì thôi. Riêng về bản thân thì tiểu nhân thủy chung chỉ có mỗi một lời giải thích đã nói là chỉ cần một chỗ dung thân, kỳ dư bao nhiêu điều khác quyết chẳng để tâm.

Lão thái thái chợt chứng tỏ là nhân vật luôn có tâm cơ thâm mật:

- Nghe người nói về bốn phủ như vừa rồi, liệu lão thân có lầm chẳng khi thử nhận định, rằng người trước lúc chọn bốn phủ làm chỗ tạm dung thân thì kỳ thực cũng đã có nhiều dò hỏi?

Châu Sách thán phục:

- Lão thái thái quả lợi hại. Nhưng cũng nên minh bạch tiểu nhân dò hỏi chỉ để tin chắc bản thân một khi được lưu lại đây sẽ không gặp bất kỳ một phiền toái nào. Tóm lại, tiểu nhân chỉ mong được an thân. Nếu không phải như thế thì ngoài quý phủ, nào phải tiểu nhân chưa có dịp đi ngang qua và thử dò hỏi về một vài môn phái trong

quãng thời gian gần hai tuần trăng thả bước đăng trình? Và để dò hỏi ư? Thật không gì dễ bằng. Chỉ cần đặt chân vào một vài tử lâu hay các phạm điểm lân cận, nếu chịu khó lưu tâm thì không thiếu gì chuyện để nghe.

Lão thái thái gật gù:

- Người nói cũng phải. Vậy ở các tử lâu cạnh đây, người nghe mọi người nói về bốn phủ thế nào? Nhưng đừng nghĩ lão thân thích ăn bánh phính. Thà nghe thế nào nói thế ấy lão thân thích hơn?

Châu Sách phì cười:

- Có ai lại không thích được người tán dương nhất là được tán dương đúng? Và lẽ ra lão thái thái chẳng cần hỏi. Vì với sự hiện diện của tiểu nhân lúc này ở quý phủ ắt cũng đủ để nói lên tất cả. Hướng hồ tiểu nhân còn nghe quý phủ không chỉ rất hiếu khách mà cũng rất thích giao du với mọi người. Thử hỏi, nếu quý phủ không là hảo tâm nhân thì dù thích liệu có được mọi người yêu mến nên cứ luân phiên tìm đến chẳng? Thế nên tiểu nhân cũng tìm đến như mọi người.

Lão thái thái cũng cười:

- Người thật khéo nói. Vậy nếu lão thân ưng thuận thì người định đáp thế nào?

Châu Sách ngơ ngác:

- Tiểu nhân chỉ có thể đem công sức đổi lấy ba bữa ăn và một chỗ qua đêm, hà lẽ chưa đủ?

Lão thái thái chột bảo:

- Nếu bảo đủ thì tại sao người vẫn phải lót tay cho gã gác cổng ngoài kia? Người hiểu ý lão thân chứ?

Châu Sách gật mình rồi phì cười:

- Thật cao minh. Chứng tỏ mọi tai mắt ở quý phủ cũng thật lợi hại. Tuy nhiên cũng xin nói rõ thế này, ở tiểu nhân đã có sự chọn lựa, hoặc cứ khư khư giữ cho bản thân chỉ mỗi một nén bạc duy nhất còn lại rồi sau đó vẫn sẽ tiếp tục lang bạt giang hồ, hoàn toàn không thể đoán biết mai hậu sẽ ra sao, hoặc hãy đổi một nén bạc ấy để bù lại những ngày dài tiếp theo không phải lo âu. Tiểu nhân đã chọn điều thứ hai.

Lão thái thái gật gật đầu:

- Thì lão nhân cũng vậy, cũng phải chọn lựa. Hoặc nhận người để được một điều lợi nào đó hoặc là không nhận hầu tránh một vài bất lợi biết đâu có thể xảy ra?

Châu Sách sững sờ:

- Chỉ muốn là một gia nhân bình thường cũng khó khăn đến thế sao?

Lão thái thái lắc đầu:

- Đừng cho là khó. Vì ở đâu cũng vậy, gia nhân có năm bảy loại. Và chủ ý của lão thân, lão thân chỉ muốn sắp đặt sao cho người tuy cũng là gia nhân nhưng cũng phải thật xứng hợp. Hay người không thích? Nên biết, với sự sắp đặt ấy, dĩ nhiên bốn phủ cũng có những đào luyện về võ học cho hạng gia nhân thích hợp.

Châu Sách vùng thở ra:

- Hảo ý của lão thái thái có thể cho tiểu nhân mạo muội khước từ? Vì như đã tỏ bày, tiểu nhân hiện chỉ muốn an thân.

Lão thái thái ngạc nhiên:

- Người cũng không muốn mang hoài bão sẽ có ngày đạt thân thủ cao minh hơn so với hiện tại?

Châu Sách đáp:

- Tiểu nhân chẳng thể dối lòng. Điều đó tiểu nhân tuy luôn muốn nhưng lại muốn thực hiện theo ý nguyện bản thân, không thích trói buộc.

Lão thái thái cau mày:

- Nhưng người bảo theo sở học hiện có, việc thể hiện thành chiêu thức là điều vô khả. Vậy người liệu sẽ đạt được thân thủ cao minh hơn bằng cách nào? Hoặc giả vẫn luyện theo các chiêu thức mà dù người đã bị môn phái nọ thu hồi công phu thì để nhớ lại và luyện hoàn toàn không khó?

Châu Sách ưỡn ngực ra trước:

- Một khi đã hứa và lập thệ, tiểu nhân quyết chẳng bao giờ luyện hoặc vận dụng chiêu thức của họ. Tuy nhiên, lão thái thái vẫn nhận định đúng, tiểu nhân do hầy còn nhớ nên đã tự nhủ, đấy là nói kể từ khi tiểu nhân tình cờ có được một ít nội lực chân nguyên đủ dùng, là tại sao bản thân không theo các chiêu thức đã từng biết và vẫn nhớ để tự nghĩ ra các chiêu thức cho riêng mình? Thế nên, một lần nữa chỉ xin tâm lĩnh hảo ý của lão thái thái. Vì nếu có thể tự nghĩ ra các chiêu thức cho riêng bản thân thì phải chăng lòng mong muốn luôn được an thân của tiểu nhân càng dễ toại nguyện?

Lão thái thái thở dài:

- Thì thôi vậy. Bởi lão thân đâu thể miễn cưỡng người. Chỉ tiếc, người có chí khí, lão thân chỉ muốn tốt cho người mà thôi.

Có phần xúc cảm. Châu Sách chột bảo:

- Nếu vậy, sao không cho tiểu nhân một kỳ hạn, là một năm chẳng hạn? Bởi đó cũng là quãng thời gian tiểu nhân cần hầu tự khẳng định bản thân. Và sau đó...

Lão thái thái chớp chớp mắt, vô tình để lộ ra tia tinh quang chói người dù chỉ là trong một thoáng, một sát na ngắn ngủi:

- Sau đó thì sao? Có thể hiểu đó cũng là quãng thời gian vừa đủ để người có cơ hội dò xét bốn phủ kỹ hơn và tường tận hơn?

Châu Sách cũng chớp mắt:

- Thân đang tạm thời ở đây nếu bảo sẽ không bao giờ lưu tâm để dò xét ở đây thì là nói dối. Tuy vậy, điều tiểu nhân dò xét chỉ là cách hành xử của quý phủ. Tiểu nhân tuyệt nhiên chẳng cần ưu đãi, trái lại nếu bản thân được xử sự đúng theo tình người đối với người thì chỉ bao nhiêu đó cũng đủ để tiểu nhân quyết định là đã chọn chỗ dung thân đúng hay không.

- Nếu không chọn đúng thì sao? Đây là lão thân nói theo người và mong được biết mọi dự định của người?

Châu Sách cười cười:

- Không đúng thì ly khai, thế thôi. Và đối với tiểu nhân, thời gian một năm gửi thân ở quý phủ ắt chỉ là một vết khắc nào nữa sẽ cũng lưu lại thành ký ức.

Lão thái thái cũng tỏ ra phiến muộn:

- Xem ra ở người cũng từng đã có khá nhiều những ký ức buồn. Thật hy vọng ký ức sẽ có từ bốn phủ cũng đừng tương tự. Vậy thì tùy người. Hãy đi đi, vì dường như ở ngoài kia đã chờ người lâu rồi đấy.

Châu Sách nhẹ thở ra:

- Xin đa tạ lão thái thái nhã ý thành toàn. Nếu có cơ hội, tiểu nhân cũng mong được bái phỏng và vấn an lão thái thái. Tiểu nhân xin lui bước.

Thu Nguyệt đưa Châu Sách quay ra:

- Dường như chưa một ai có may mắn lọt vào biệt nhàn của lão thái thái ngoài người. Vậy mau tự cân nhắc, chớ để lão thái thái chờ lâu.

Vừa lúc đó, vì nhìn thấy Châu Sách, ả Hồng Đào liền chạy lại, khiến Thu Nguyệt chỉ có thể dặn Châu Sách thêm một câu:

- Sẽ tốt hơn nếu người đừng bao giờ đề cập lại chuyện vừa rồi, dù với bất luận ai. Thôi, hai người có thể đi được rồi.

Chờ cho Thu Nguyệt quay đi khuất, ả Hồng Đào thè lưỡi:

- Người không bị làm khó dễ chứ? Nhưng đừng nghĩ ta muốn dò hỏi đã nghe Nhữ nương căn dặn. Chỉ vì ta thấy người bị lưu lại quá lâu.

Châu Sách cười cười, vừa đi theo chân ả Hồng Đào vừa thì thào:

- Vậy là tiểu tử tở chẳng hiểu dụng ý của Nhữ nương. Vì tiểu nhân đương nhiên tuy không thể tùy tiện tiết lộ những gì vừa xảy ra nhưng ý của Nhữ nương thừa biết thế nào mọi người cũng lần lượt tỏ tường. Tiểu tử tở rõ chưa?

Ả Hồng Đào bối rối:

- Người muốn nói kể cả Nhữ nương lẫn lão thái thái đều cho ta là kẻ đa ngôn đa sự? Nếu thế thì nguy mất, vì bình sinh lão thái thái ghét nhất hạng người này. Vậy ta thà không nói gì thì hơn. Người bảo có phải chăng?

Châu Sách gật đầu:

- Xin tùy tiểu tử tở, miễn sao luôn xử sự đúng mực là tốt nhất, đấy là nói tốt cho tiểu tử tở.

Ả chột bảo:

- Mà này, người đừng gọi ta như vậy nữa. Kẻo ta không dặn, ngộ nhớ trước mặt tiểu thư lại gọi tương tự thì thế nào cũng bị tiểu thư mắng.

Châu Sách cười cười:

- Vậy tiểu nhân nên gọi thế nào?

Ả ngập ngừng:

- Sao người cười? Phải rồi, chỉ vì cứ xưng hô với người như vậy, quả thật chẳng xứng với niên kỷ kỳ thực người lớn tuổi hơn. Vậy để ta gọi người là Châu huynh? Và dĩ nhiên ta chỉ là Hồng Đào? Thế nào?

Châu Sách vùng thở ra:

- Có thể cho Châu Sách này gọi Hồng Đào là muội muội? Bởi nếu được như vậy Châu Sách này rất mừng vì có cảm nhận vẫn còn gia thân. Được chứ?

Ả bĩu môi:

- Để được dịp lên mặt và giáo huấn Hồng Đào này chứ gì? Đừng hòng. Vì kỳ thực chính Châu huynh người sẽ còn cần Hồng Đào ta chỉ vẽ nhiều hơn. Không đúng sao?

Không nhận ra đã đi đến dãy Tây Sương vì thế ả Hồng Đào giật mình khi nghe có tiếng gọi:

- Người đi đâu mãi lúc này mới quay lại? Có biết tiểu thư đang chờ người không? Còn gã kia là ai? Sao chưa được tiểu thư cho phép, người đã tùy tiện đưa kẻ lạ vào, hử?

Ả lại thè lưỡi, nhưng rồ lại bật reo:

- Xuân Đồng tỷ mau lại đây. Từ nay bọn ta không còn phải vất vả bữa cử gánh nước nữa. Đây là Châu huynh, nguyên tính danh là Châu Sách, mới đến. Và may đã được lão thái thái lãn Nhữ nương thu nhận. Thật mong Xuân Đồng tỷ cùng nói giúp muội. Chỉ cần tiểu thư ưng dạ và cũng chấp thuận là bọn ta từ nay khỏi lo.

Xuân Đồng cũng là a hoàn, có niên kỷ lớn hơn Hồng Đào và phần nào suýt soát Châu Sách. Ả chỉ nhìn qua Châu Sách một lượt rồi bảo:

- Nếu đã có lão thái thái thu nhận là ổn. Thôi, người mau đưa gã ra phía sau, cũng chỉ cho gã những việc cần làm. Nhớ bảo gã làm thật nhanh, vì mấy ngày qua, từ khi cho gã kia nghỉ, mọi việc đều dồn ứ, bề bọn hết chỗ nói. Mà này, việc tiểu thư sai người thì sao? Nếu đã có thì mau mau đưa đây cho ta. Nhanh nào!

Ả Hồng Đào vội lấy từ trong người ta một túi vải, trao ngay cho Xuân Đồng:

- Dĩ nhiên đủ cả. Sở dĩ tiểu muội chậm vì còn phải nhận lệnh lão thái thái và đưa Châu huynh đến giúp bọn ta.

Xuân Đồng chộp ngay túi vải và cứ thế vội vội vàng vàng quay bước.

Châu Sách ngạc nhiên:

- Không cần gặp hoặc hỏi ý tiểu thư sao?

Ả Hồng Đào đã cầm tay và lôi Châu Sách đi ra phía sau:

- Thật ít khi tiểu thư để tâm đến những chuyện tương tự. Nhưng dù có thì tiểu thư vẫn không đủ dõm lược tự dứt ra các bức họa hoặc đã hoàn thành hoặc chỉ mới có một vài mảng tượng trong tâm trí. Vậy Châu huynh cũng chớ để tâm làm gì, nhất là những việc chẳng thuộc chức trách của Châu huynh. Đi nào.

Nhưng Châu Sách vẫn hỏi:

- Những bức họa ư? Vậy tiểu thư hẳn am tường thư họa?

Ả ngạc nhiên:

- Thì có gì lạ? Tiểu thư vốn là kim chi ngọc diệp, thuộc hàng thế phiệt trâm anh, dĩ nhiên không thể không tinh thông đủ về cầm kỳ thư họa như Châu huynh vừa nói.

Châu Sách gượng cười:

- Thì do không biết nên mới có nhầm lẫn. Vậy phải gọi cầm kỳ thi họa? Là những gì?

À phì cười nói:

- Đã là hạng cùng đinh, Châu huynh không biết cũng phải. Và dĩ nhiên chỉ khi ở cạnh tiểu thư, muội mới có cơ hội biết thế nào là cầm kỳ thi họa. Nhưng đừng lấy làm hổ thẹn, trái lại hãy chuyên tâm cần mẫn, chỉ cần được ở đây một thời gian thì thế nào Châu huynh cũng tỏ tường. Thôi nào, vì đây là những việc Châu huynh cần làm nhanh. Hãy dùng đôi quang gánh này, đến hồ đằng kia gánh về và đổ sao cho các bể chứa này đầy nước. Còn kia là toàn bộ chỗ củi cần Châu huynh dụng lực bửa nhỏ. Tuy nhiên, ngay hôm nay thì mỗi thứ chỉ cần một ít. Châu huynh hãy tự phân chia ra mà làm. Đến lúc phải dùng bữa thì muội hoặc Xuân Đồng tỷ sẽ gọi. Vậy nha. Phần muội cũng còn việc phải làm. Muội đi đây.

Châu Sách nhất nhất đều gật đầu, dù đây là lần đầu phải đảm nhận những phần việc này.

Tuy nhiên, để được đủ ăn ngày ba bữa và tối tối lại có chỗ ngủ lương thì dù việc gì Châu Sách cũng chẳng từ nan. Nhờ đó, theo thời gian, quả nhiên Châu Sách đã được an thân như ý nguyện.

*

* *

Với cảm nhận đang bị ai đó lên nhìn. Châu Sách vội bữa thêm một nhát nữa rồi dừng tay để vừa vờ lau mồ hôi đã úa tuôn khắp trán vừa đảo mắt nhìn quanh.

Quả nhiên đứng xa xa, cạnh một khóm hoa Đinh Hương là một giai nhân đẹp tuyệt trần vẫn bình thản tiếp tục nhìn Châu Sách.

Thoáng bối rối, Châu Sách vội che mặt bằng cách vờ lên tiếng hỏi đối tượng:

- Tiểu thư ắt cũng từng đến đây? Xin chớ ngạc nhiên vì tiểu nhân chỉ là kẻ mới đến đây nhận việc. Dám hỏi, tiểu thư cần tìm ai?

Giai nhân chột hỏi ngược lại:

- Người là Châu Sách? Ta có nghe Hồng Đào và Xuân Đồng chẳng tiếc lời khen ngợi, bảo người rất chảnh chĩ. Há lẽ người thật chưa biết ta là ai?

Châu Sách vỡ lẽ, đành à lên:

- Tiểu nhân đúng là Châu Sách. Thật thật kính vì hãn đây là Thượng Quan tiểu thư và tiểu nhân không ngờ lại có cơ hội diện kiến. Cũng xin lượng thứ nếu y phục của

tiểu nhân vừa không chính tề vừa lấm bẩn, nhất định khiến tiểu thư khó chịu. Tiểu nhân xin được lui bước.

Giai nhân gọi:

- Đừng vội. Vì đây là ta tự đến với người. Còn nếu muốn giữ lễ thì hãy chờ khi ta có lệnh triệu gọi và dĩ nhiên chẳng phải lúc này. Nào, mau lại gần hơn. Hay muốn ta tự tiến lại gần? Thế nào cũng được. Vì như vừa nói, do ta tự đến nên người không có lỗi.

Châu Sách bỏ vật dụng bữa cử xuống và tiến lại gần, chỉ dừng ở khoảng cách vừa phải:

- Đương nhiên tiểu nhân nên tự đến, đâu có dám phiền tiểu thư. Vật tiểu thư có gì chỉ giáo hoặc ra lệnh?

Giai nhân bảo:

- Không phải chỉ giáo hay ra lệnh. Trái lại ta có vài nghi vấn không thể không hỏi. Dường như người đến đây đã mười ngày? Đừng nghĩ ngợi hoặc lo sẽ bị ta trách vì đã không đến diện kiến ta. Bởi ta có lỗi mãi cứ để Hồng Đào, Xuân Đồng quen thói tùy tiện sắp đặt tất cả. Nào, đáp lời đi.

Châu Sách nhẹ cúi đầu:

- Có phải tiểu nhân đã không làm tiểu nhân hài lòng? Nếu vậy, tiểu nhân xin nhận lỗi vì đã đến đây và chưa được tiểu thư chuẩn thuận. Và phạm có lỗi thì phải bị xử trị. Hay là để tiểu nhân tự phạt, bằng cách xin lập tức ly khai quý phủ, chỉ mong được nhận đủ mười ngày công tạm dùng lộ phí cho những bước đăng trình kế tiếp. Một lần nữa mong được tiểu thư lượng thứ.

Giai nhân cau mặt:

- Người muốn ly khai? Được chẳng? Đây là ta muốn biết có phải đi hay ở đều tùy ở mỗi mình người và do người tự định đoạt?

Châu Sách ngẩng mặt lên:

- Tiểu nhân chỉ đem thân đổi lấy đủ bữa ăn mỗi ngày, thiết nghĩ chẳng hề bị ràng buộc bởi bất kỳ ước thức nào. Và nếu không được tiểu thư tin dùng, ắt cả quý phủ cũng chẳng một ai chịu lưu dung, vậy lẽ nào không để tiểu nhân đi toại nguyện?

Giai nhân phân vân:

- Nghĩa là người mình định không đến đây vì đã nhận lệnh ngầm ngầm giám sát ta?

Châu Sách sững sờ:

- Giám sát tiểu thư? Làm gì có? Tiểu nhân có tư cách giám sát ai? Vậy ai đã có nhận định này? Sao nữ vu hại tiểu nhân? Thật mong tiểu thư minh xét. Bởi đến diện mạo tiểu thư, mỗi hôm nay tiểu nhân mới có điểm phúc tử tước. Như vậy mà gọi là giám sát ư? Thật oan cho tiểu nhân quá.

Giai nhân cau mặt lại:

- Quả thật qua phản ứng của người lúc này cũng khiến ta tin người chỉ lần đầu diện kiến ta. Vậy giải thích thế nào đây với thái độ hành vi lén lút của khá nhiều gia nhân bốn phủ mấy ngày qua cứ luôn đảo văng xung quanh? Dĩ nhiên ta tự hiểu họ chẳng bao giờ dám vô lễ dò xét ta và nhất là họ luôn chú ý để ta cũng phát hiện họ. Vậy là giám sát người chăng? Và tại sao?

Châu Sách chấn động:

- Có chuyện đó ư? Chao ôi, vậy là họ chỉ đến để giám sát tiểu nhân và thật tệ khi họ hành động như vậy.

- Sao lại tệ?

Châu Sách thở dài:

- Xin lượng thứ vì tiểu nhân chẳng tiện giải thích thêm. Và nếu được tiểu thư ưng thuận, tiểu nhân cũng xin được phép ly khai. Chỉ tiếc là đã không được hầu hạ tiểu thư lâu hơn. Xin cáo biệt tiểu thư.

Giai nhân vội gọi:

- Chờ đã. Vì phạm việc gì ta muốn chỉ khi thật minh bạch mới thôi. Hãy nói đi, ở người có điều gì giấu khiến gia nhân bốn phủ dám to gan đảo văng xung quanh đây dù chỉ để giám sát người? Há chẳng phải người đã được đích thân nội tổ mẫu của ta chuẩn thuận rồi sao? Còn nghe Hồng Đào bảo thời gian người bị nội tổ mẫu ta tra hỏi khá lâu, một điều chưa hề xảy ra với bất luận gia nhân nào trước đó. Hãy giải thích đi chứ? Và đừng ngại, vì ta sẽ bênh vực, miễn ở người đừng có gì khuất tất hoặc gây bất lợi thoát tiên là cho ta, sau nữa là cho Thượng Quan phủ.

Châu Sách gượng cười:

- Vậy mấy ngày qua, thậm chí cả tiểu thư cũng từng dò xét giám sát tiểu nhân?

Giai nhân thừa nhận:

- Ta buộc phải hành động như vậy, không chỉ riêng đối với người mà cả Xuân Đồng, Hồng Đào cũng vậy. Nguyên nhân chỉ vì sự hiện diện của các gia nhân kia.

Châu Sách có ý hỏi:

- Vậy tiểu thư nhận định về tiểu nhân như thế nào? Hoặc ở tiểu nhân từng có biểu hiện gì chẳng gọi là sẽ gây khó xử hay bất lợi cho tiểu thư?

Giai nhân lắc đầu:

- Vì không phát hiện gì lạ ta mới đích thân hỏi người. Sao người không mau cho ta một lời giải thích?

Châu Sách cũng lắc đầu:

- Như đã tỏ bày, tiểu nhân không thể giải thích bất kỳ điều gì. Có chăng là chỉ có thể bộc bạch thế này, rằng tiểu nhân tuyệt đối chẳng hề dò xét cũng chưa từng hoặc manh nha có ý nghĩ gây bất lợi cho tiểu thư. Mong tiểu thư rộng dung.

Giai nhân bồng nạt:

- To gan.

Châu Sách hốt hoảng:

- Tiểu nhân đâu dám.

Ngờ đâu giai nhân không hề nạt Châu Sách, vì đang nạt nữa:

- Mau vào đây. Hay để bốn tiểu thư động thủ người mới chịu vào?

Vỡ lẽ, Châu Sách nhờ đó nhìn thấy có một bộ dạng tiu nghỉu tiến vào. Y vừa đi vừa lí nhí nói:

- Tiểu nhân chỉ thực hiện mệnh lệnh, quyết không dám đắc tội với tiểu thư.

Thái độ của giai nhân không vì thế mà hòa hoãn, trái lại đã phần nào giận hơn, khiến kẻ vừa miễn cưỡng xuất đầu lộ diện hoảng sợ.

Nào ngờ, giai nhân thêm giận không vì y hay vì câu nói lí nhí của y. Châu Sách vỡ lẽ điều đó khi phát hiện giai nhân chợt bất thần bật người lao vọt đi.

Vù...

Hiểu rõ mọi sự, Châu Sách cũng vội dỗi mắt nhìn, nhờ đó may mắn được mục kích thân thủ bản lãnh của giai nhân.

Đấy là khi giai nhân lẳng không lao vọt xa những ba trượng thì từ chỗ giai nhân đang hướng đến, là một lùm cây xanh um được cắt tỉa tạo dáng thành một ngọn giả sơn khá lớn, lập tức có một bóng nhân ảnh hốt hoảng lao ra và bỏ chạy.

Vù...

Giai nhân nạt lãnh lớt:

- Nếu để các hạ thoát, đừng kể bốn tiểu thư là Thượng Quan Tuyết Hà. Hãy đỡ!

Tung ngọc thủ hất ra một kinh, chiêu thức của giai nhân lập tức khiến kẻ kia dù vẫn chạy nhưng cũng phải lo lắng ngoặt tay về phía sau hầu kịp tung kinh trước khi quá muộn.

Ào...

Giai nhân bật cười đắc ý:

- Hoa Sơn chưởng pháp? Động thái này nào chỉ khiến các hạ phải tự cáo giác thân phận mà còn buộc tự thân các hạ phải phần nào chậm chân, càng thuận lợi hơn cho bốn tiểu thư. Xem đây!

Dứt lời, giai nhân chợt thi triển sở học thượng thừa, cước lực vọt tăng nhanh, có lẽ nhờ đó nên đã lao lướt lên, vượt cả phạm vi đang bị nhị kinh sắp giao nhau phủ chụp, để thân tốc xuất hiện ở ngay bên trên đỉnh đầu gian nhân. Và không bỏ lỡ cơ hội, giai nhân thò một cước khế nhấn vào đầu gian nhân.

Vù...

Gian nhân cũng không phải hạn tầm thường, dù chẳng nhìn thấy vẫn phát hiện đang bị uy hiếp ra sao, vì thế vội nghiêng đầu né tránh, đồng thời nhân đó cũng lập tức đảo người và tiếp tục tẩu theo phương hướng mới chuyển.

Vù...

Ngờ đâu giai nhân lại càng đắc ý hơn:

- Các hạ sa kế rồi. Vì đây mới chính là thực chiêu của bốn tiểu thư. Trúng!

Thò ra ngọn cước thứ hai, giai nhân điểm nhanh vào đầu vai gian nhân, kế đó còn mượn lực, tự thân giảm đà đang phi thân để nhẹ nhàng buông người xuống.

Vút!

Phần gian nhân chợt bị điểm, tuy chẳng thương tích nhưng cũng khiến toàn thân mất cân bằng, vì lại nhằm lúc y vừa đảo người. Thế là hậu quả xảy đến với y.

Huych!

Vừa té ngã y lại chồm lên toan tỏ phản ứng, chợt có tiếng quát gọi y:

- Không được vô lễ. Trái lại mau tạ tội và chịu lỗi với Thượng Quan tiểu thư cũng đã phần nào nhân nhượng, chưa tung hết uy lực sở trường của chiêu Phi Phụng Quá Hải.

Lại thêm một nhân vật nữa xuất hiện, lần này là một thiếu gia, khiến giai nhân thấy cũng kinh ngạc:

- Lôi Vị Thanh công tử? Vậy đây là thuộc hạ của công tử sao?

Thiếu gia họ Lôi điềm nhiên bước đến:

- Không dám, không dám. Vì y là sư đệ, đồng môn cùng với Lôi Vị Thanh này. Xin bỏ lỗi cho y và cũng đừng nhầm lẫn bảo y là thuộc hạ. Lôi mỗ tuyệt nhiên không dám.

Giai nhân lạnh giọng:

- Hóa ra những tiếng không dám của Lôi công tử là ám chỉ bối phận của y, thế mà tiểu nữ nghĩ hấn Lôi công tử tự tạ lỗi vì đã xảy ra cố sự này. Cho hỏi, Lôi công tử xuất hiện ở bốn phủ là để hàn huyên với nhị vị gia huynh hay để sai phái lệnh sư đệ lên dò xét Thượng Quan Tuyết Hà này?

Nhưng Lôi Vị Thanh chỉ suýt nữa mất cơ hội đáp, bởi Thượng Quan Tuyết Hà bỗng đứng bật quát:

- Ta chưa có lệnh, người lên đi đâu? Mau đứng lại đó, chờ lúc nữa ta sẽ phát lạc.

Châu Sách nhìn lại thì nhận ra gã gia nhân nọ toan lên đi. Và vì Thượng Quan Tuyết Hà phát hiện gọi giật lại, hấn đành biện bạch:

- Xin tiểu thư minh xét vì vốn dĩ tiểu nhân chỉ thừa hành mệnh lệnh.

Thượng Quan Tuyết Hà cả giận:

- Đến gia phụ lẫn nội tổ mẫu còn không nỡ đối xử với ta như thế này. Ai lại to gan hạ lệnh cho người và là lệnh gì?

Một tràng cười hể hả vang đến:

- Tiểu muội khoan hãy giận. Đại ca chỉ đùa thôi, vậy đừng nỡ trách mắng kẻ hạ nhân vô tội. Ha ha.

Lại một thiếu gia nữa đến và lần này khiến Thượng Quan Tuyết Hà giận dữ:

- Đại ca bảo thế này là đùa ư? Há không biết chỉ khiến gia nhân xem thường tiểu muội muội của đại ca. Lại càng tạo cớ cho kẻ khác cũng xem thường muội. Đấy, đại ca xem, chính sư đệ của Lôi công tử xúc phạm muội, vậy mà chờ mãi vẫn không thấy Lôi công tử tỏ vẻ gì hối lỗi. Muội không biết, mọi cố sự đều do đại ca gây ra, nếu không cư xử lại cho hợp lẽ, thì đừng trách muội thế nào cũng mách với nội tổ mẫu chuyện này.

Lôi Vị Thanh cười cười:

- Thôi được rồi, bất luận vì nguyên nhân do nào, tệ sư đệ đã sơ suất bị phát hiện, kể như Lôi mỗ bị thua cuộc, một xá này mong được tiểu thư nể mặt bỏ qua cho.

Tuy nhiên sau khi xá xong, Lôi Vị Thanh chợt quay qua vị thiếu gia đến sau và hề hả bảo:

- Bây giờ đến lượt Thượng Quan Võ huynh cũng nên nhận bại đi thôi. Vì tuy Lôi mỗ cam bại một nhưng một còn lại kể như Thượng Quan huynh bại chắc. Hay vẫn bất phục? Ha ha...

Thượng Quan Tuyết Hà ngạc nhiên:

- Bại ư? Nghĩa là thế nào? Phải chăng trong chuyện này còn nhiều ẩn tình? Là thế nào, đại ca?

Thiếu gia được Thượng Quan Tuyết Hà hỏi liền cười cười đáp:

- Lôi huynh bại vì đại ca từng bảo trước, là dù sư đệ của Lôi huynh có thân thủ cao minh như thế nào, nếu dám lên đến đây thì trước sau gì cũng bị tiểu muội muội phát hiện. May thật, tiểu muội muội đã không làm đại ca thất vọng, vì điều đó vừa xảy ra. Còn về ý thứ hai của Lôi huynh khi quả quyết khuyên đại ca nên nhận bại thì...

Đang nói, vị thiếu gia chợt dừng lời và bất ngờ quát gọi Châu Sách:

- Gã kia. Sao dám tùy tiện bỏ đi chẳng hỏi ai? Mau lại đây bổn thiếu gia bảo.

Châu Sách quả nhiên đang nhẹ bỏ đi, vì bị gọi nên quay lại:

- Bởi tiểu nhân thấy chư vị đang đàm đạo, đều là những nhân vật đồng hàng với tiểu thư. Phận tiểu nhân hèn kém, hiển nhiên không được phép lưu lại hoặc lên nghe, thế nên toan vào trong vì còn nhiều phận sự cần phải hoàn thành.

Thiếu gia nọ cười lạt:

- Nhưng ta là Thượng Quan Võ, đại thiếu gia, cũng là đại ca của Thượng Quan Tuyết Hà tiểu muội muội. Lý ra thoát thấy ta người phải thi lễ. Đằng này người lại tùy tiện bỏ đi. Có loại gia nhân như người sao?

Bỗng đứng bị quở mắng, Châu Sách không giận, trái lại vẫn điềm nhiên quay nhìn Thượng Quan Tuyết Hà:

- Sao tiểu thư không sớm dẫn kiến? Vì tiểu nhân chỉ là gia nhân, nếu chẳng được ai chỉ bảo thì mọi mạo phạm hoặc thất lễ cũng là do vô tri. Và có câu: "Thất tri giả bất tội". Thật mong tiểu thư cho một lời minh bạch.

Thượng Quan Tuyết Hà tán đồng và lấy làm ngạc nhiên về thái độ của thiếu gia nọ:

- Đại ca hôm nay làm sao vậy? Để tiểu muội cho đại ca biết, gã là Châu Sách, một gia nhân chỉ mới vào vừa đúng mười ngày. Và kể cả muội mãi hôm nay gã mới có cơ hội diện kiến vậy đâu thể trách gã kém lễ vì kỳ thực chưa hề biết đại ca là ai?

Thượng Quan Võ vẫn cười nhạt:

- Nhưng gã cũng đã nghe biết chí ít là lần mới rồi. Há lẽ vẫn chưa đủ để gã phải tỏ ra lễ độ với ta cũng là đại thiếu gia chủ nhân của gã hay sao? Lại còn dám xác xược, bảo muội lẽ ra phải dẫn kiến gã với ta. Muội đừng bênh vực nữa, hãy để ta xử trị gã.

Châu Sách thở dài:

- Nếu bảo nghe thì quả thật tiểu nhân đã nghe. Nhưng giả như lại xảy ra trường hợp tương tự, là chợt có người xuất hiện và nhận có quen biết tiểu thư, nhưng phần tiểu nhân thì chưa hề nghe tiểu thư chỉ bảo cho biết, há lẽ tiểu nhân cứ thế tin theo, vạn nhất để xảy ra sơ suất thì sao? Còn bảo dẫn kiến chỉ là lối nói hoa mỹ, cho dễ nghe. Nếu đại thiếu gia chẳng mấy thuận nghe những lời hoa mỹ thì thôi vậy, tiểu nhân sẽ chẳng bao giờ dùng nữa.

Thượng Quan Võ tái mặt:

- Người còn dám quàng xiên мэng khéo ta? Bảo ta không thuận nghe những lời hoa mỹ có khác nào cho ta vì quen nghe lời cộc cằn thô lỗ nên mới vậy. Người thật to gan. Vậy nếu thừa đờm lược sao không mau cho biết ai đã sai phái người đến đây và nhân vật đó thuộc bang phái nào?

Thượng Quan Tuyết Hà giật mình:

- Thái độ của đại ca hôm nay thật lạ, hoàn toàn khác thường. Sao lại đôi co với gã chỉ là gia nhân, lại còn có ý ám chỉ gã cũng là võ lâm cao thủ?

Lôi Vị Thanh bảo:

- Đấy chính là điều lệnh đại ca từng thề thì bảo với mọi người như vậy, lại còn quả quyết gã đó, Châu Sách thì phải, cũng có một ít thân thủ bất phàm. Lôi mỗ không tin nên mới cùng lệnh đại ca đánh cược. Và nếu đúng như tiểu thư vừa phần nào quả quyết thì người bại lần này chính là lệnh đại ca. Ha ha...

Bán tín bán ghi, Thượng Quan Tuyết Hà nhìn dò xét Châu Sách:

- Người bảo sao?

Châu Sách vội cúi đầu và thi lễ:

- Như đã đôi ba lần bày tỏ, tiểu nhân không tiện giải thích bất kỳ chuyện gì. Vậy để tiểu thư không phải khó xử, tiểu nhân xin mạn phép lui chân.

Thượng Quan Võ quát:

- Mau đứng lại! Vì ở đây ngoài ta ra chẳng ai có thể ra lệnh nào khác ngoài mệnh lệnh của ta.

Thượng Quan Tuyết Hồng cũng bảo:

- Nhưng chuyện này khá hệ trọng. Dù không tiện ta cũng khuyên người nên có lời giải thích.

Châu Sách lắc đầu:

- Không được. Vì tiểu nhân đã lỡ có lời, hứa với người.

Thượng Quan Võ tiến lại gần:

- Hứa với ai? Với kẻ đã sai người lên tiềm nhập bốn phủ ư?

Châu Sách đành lùi lại:

- Xin đại thiếu gia chớ ngộ nhận. Vì nhân vật được tiểu nhân hứa chính là Nhữ nương Thu Nguyệt.

Thượng Quan Võ khựng lại:

- Là Nhữ nương? Nhảm nhí. Sao Nhữ nương không cho ta biết? Ất là thủ đoạn của người chứ gì? Chúng tao người to gan thật đấy. Hà hà...

Đang chực ra tay, Thượng Quan Võ giật mình rút tay về khi đột ngột nghe có tiếng kêu:

- Không được gây khó khăn cho gã. Và sở dĩ ta chẳng thể cho Đại hoặc Nhị thiếu gia biết vì đó là lệnh từ lão thái thái.

Thu Nguyệt xuất hiện khiến Thượng Quan Tuyết Hà kêu:

- Nghĩa là Nhữ nương vẫn có thể cho tiểu nữ biết, đúng không? Vậy sao mãi đến hôm nay tiểu nữ vẫn chưa biết gì? Sao vậy, Nhữ nương?

Thượng Quan Võ cau mặt:

- Nội tổ mẫu không muốn bọn hài nhi biết? Vì sao vậy?

Thu Nguyệt thở dài:

- Tính khí của lão thái thái, nhị vị thiếu gia và tiểu thư hẳn thừa biết. Đã bảo không cho nói thì bất luận thế nào cũng không thay đổi. Còn đối với tiểu thư thì chẳng phải hôm nay ta đang đến hay sao? Dĩ nhiên ta đến là để cho tiểu thư biết tất cả về gã Châu Sách này. Cũng đâu quá muộn, đúng không, tiểu thư?

Thượng Quan Võ bất phục:

- Nghĩa là tiểu nhi kể cả ngay hôm nay cũng không được biết? Vậy nội tổ mẫu có ý gì?

Thu Nguyệt chợt quay qua nói với họ Lôi:

- Xin lượng thứ, Lôi công tử. Dây Tây Sương này cũng là một trong vài chỗ đã có lệnh chủ nhân, luôn khuyên mọi nam nhân chẳng phải người bổn phủ không được vãng lai. Thật mong Lôi công tử cùng lệnh sư đệ mau mau lui bước cho.

Nhưng Thượng Quan Võ ngăn lại:

- Không được. Vì tiểu nhi cũng đã lỡ hứa với Lôi công tử. Nếu chẳng có gì bất tiện, Nhữ nương nghĩ sai nếu tiểu nhi khăng khăng muốn cùng gã kia một phen phân tài cao hạ?

Châu Sách khước từ ngay:

- Không được đâu. Vì tiểu nhân bản lãnh rất kém, tự nhận không là đối thủ, dù với Đại thiếu gia hay với bất luận ai ở đây. Cũng xin Nhữ nương mau mau giúp tiểu nhân, có một lời minh bạch cho.

Thu Nguyệt gật đầu:

- Gã chẳng có bao nhiêu võ công. Đó là sự thật. Đại thiếu gia hà tất phải thử.

Thượng Quan Võ không chịu:

- Chẳng có bao nhiêu nghĩa là cũng có. Vậy thà cho tiểu nhi minh bạch hơn là chỉ nghe không thấy, khẩu thuyết vô bằng.

Lôi Vị Thanh cố ý khích vào:

- Cũng phải. Vì nếu chẳng minh bạch chỉ e Thượng Quan thiếu gia dù bại vẫn không phục.

Thượng Quan Tuyết Hà ắt vì xót xa cho đại ca, cũng lên tiếng nài nỉ Thu Nguyệt:

- Nếu gã thật sự biết võ công thì sao không nhân dịp này cho gã thể hiện?

Thu Nguyệt thở dài, nhìn Châu Sách:

- Nhưng ở gã làm gì có dù chỉ một chiêu hay một thức để thể hiện. Bất quá sở học của gã chỉ để tự hộ mệnh cho bản thân gã mà thôi.

Chợt Châu Sách bảo:

- Cũng may, trong mấy ngày qua tự tiểu nhân vẫn kịp nghĩ ra một vài chiêu thức. Vậy Nhũ nương thuận chẳng nếu tiểu nhân nguyện ý tự bôi xấu một phen, cũng là cách để Đại thiếu gia thỏa nguyện?

Thu Nguyệt giật mình:

- Nhanh thế ư? Vậy đó là những chiêu gì? Do người nghĩ ra thật sao?

Châu Sách lấy tay chỉ về phía đồng củi vẫn đang được bửa dang dở:

- Ở đây nếu vị nào có mục lực tinh tường thì cứ tự đến mà xem. Những chiêu do tiểu nhân nghĩ ra phần thì vô danh, bởi chưa biết gọi như thế nào, phần thì chẳng cần nhiều biến hóa, rất dễ cho chư vị nhìn là biết ngay có đủ lợi hại hay không.

Thượng Quan Tuyết Hà cau mặt:

- Ý muốn nói, lúc bửa củi cũng là lúc người luyện chiêu? Loại công phu gì kỳ vậy?

Thu Nguyệt thì chạy đến đồng củi, chọt nhặt một mảnh và quay trở lại với vẻ mặt khá nghiêm trọng:

- Nhìn đây. Quả nhiên trong lúc bửa củi gã có vận dụng nội nguyên chân lực. Điều khác thường ở đây là kết quả lưu lại cho thấy trong chiêu của gã cũng có đủ cang nhu. Chỉ tiếc là vì chưa biết lượng kinh, khiến cang nhu lúc thừa lúc thiếu, làm vết bửa khi thật phẳng khi vẫn sần sùi. Dù vẫn vẫn nói lên sở học của gã gồm đủ cang nhu, là loại công phu quả hiếm thấy.

Lôi Vị Thanh cũng kinh ngạc:

- Nhũ nương tiên bối nhận định rất đúng. Và điều lạ hơn là sao gã lại bảo chiêu thức của gã chẳng cần biến hóa. Có phải gã tin chắc hẳn phát chiêu là đắc thủ? Thật chứ?

Thượng Quan Võ cười lạt:

- Nghĩa là gã quá tự phụ, cũng quá đỗi ngông cuồng. Lại đây, bất luận người thân thủ ra sao, Thượng Quan Võ ta vẫn quyết lĩnh giáo.

Châu Sách chọt lạnh giọng:

- Tiểu nhân hãy còn chờ ý Nhũ nương. Và nếu cần, xin cũng hãy thỉnh ý lão thái thái. Nhân đó, xin bẩm hộ tiểu nhân một lời, rằng thủy chung tiểu nhân vẫn chỉ muốn được an thân. Còn nếu cứ mãi thế này, thì như đã tỏ bày, hãy để tiểu nhân lập tức ly khai, ắt sẽ tốt hơn.

Thu Nguyệt dần tái mặt, vội bảo:

- Ý người ám chỉ sẽ khó nường tay một khi đã xuất phát chiêu kinh? Nếu là vậy, ôi, để ta khuyên Đại thiếu gia một lời. Thà như vậy hơn là bảo ta đi bầm báo với lão thái thái.

Thượng Quan Võ cũng tái mặt:

- Nhũ nương cũng ám chỉ Thượng Quan Võ ta nhất định thảm bại vì gã kia? Thật không sao chịu được, Nhũ nương mau tránh ra. Ta nhất định cho gã một bài học.

Thu Nguyệt bối rối, cũng là quá sợ hãi, chỉ biết nhìn Châu Sách và Thượng Quan Võ nhưng chẳng thể thốt lên lời nào.

Thấy vậy, Châu Sách thở dài:

- Được rồi. Tiểu nhân thật không nỡ để Nhũ nương khó xử. Bất quá để tiểu nhân tự hứng chịu vài kích, ắt cũng chẳng hại chi. Nào, hãy lùi và đừng quá lo lắng như thế nữa.

Thu Nguyệt cảm kích:

- Ta biết người chịu được. Vậy hãy giúp ta và cứ biết rằng ta sẽ chẳng quên cử chỉ của người hôm nay.

Châu Sách gật đầu và tự tiến đến gần Thượng Quan Võ:

- Tiểu nhân sẽ cho Đại thiếu gia toại nguyện và quyết không phản kích. Nhưng hãy hứa, không được công quá tam chiêu và nhất là không chủ ý công vào các chỗ hiểm. Nếu được vậy xin Đại thiếu gia cứ ra tay tùy ý.

Thượng Quan Tuyết Hà giật mình kinh hãi:

- Người đã phát cuồng chẳng? Hoặc giả quá tự phụ, xem công phu của Thượng Quan phủ gia chẳng ra gì? Cho người hay, kể cả bậc tiền bối võ lâm đương đại e cũng chẳng dám làm chuyện mạo hiểm như người bây giờ. Hãy mau có lời tạ tội và ta cũng nói giúp, để đại ca đại lượng bỏ qua.

Châu Sách bảo:

- Nếu Đại thiếu gia chấp nhận bỏ qua thì tiểu nhân, như tiểu thư vẫn thấy, dù bị dồn ép thế nào cũng xin cam phận, chấp nhận mọi phần thiệt. Nhưng liệu Đại thiếu gia ưng thuận chẳng?

Thượng Quan Tuyết Hà lập tức lâm tâm trạng tương tự, thể là cũng chẳng biết nói gì với đại ca Thượng Quan Võ.

Chợt Lôi Vị Thanh tự đề xuất:

- Vẫn có cách giúp huynh muội tiểu thư không có xử. Là hãy để Lôi mỗ tự lĩnh giáo tuyệt học kinh nhân của Châu Sách các hạ đây.

Châu Sách đáp ứng ngay:

- Vậy thì còn gì tốt bằng. Nhưng nói trước đối với Lôi công tử, Châu Sách tại hạ vẫn có thể phản thủ hoàn công một khi có cơ hội. Thế nào?

Sư đệ của Lôi Vị Thanh chợt nhào đến:

- Châu Sách người quả nông cuồng. Vậy chẳng cần phiền đến Lôi Sư huynh, Hoàng Diệp ta tự tin thừa bản lãnh sửa trị người. Đỡ!

Ào...

Trước chiêu kinh được kể là khá nhanh của kẻ tự xưng là Hoàng Diệp, nếu tất thấy mọi người cùng kịp nháy dạt ra, xem đây là diễn biến tốt nhất sẽ chẳng khiến bất luận ai phật lòng, thì phản ứng của Châu Sách lại quá bất thường, khiến hầu hết mọi người đương diện đều hoang mang xen lẫn hoài nghi.

Đấy là vì Châu Sách hoàn toàn không đủ phản ứng để chí ít tránh chiêu. Đã vậy khi sắp phải nhận chiêu của Hoàng Diệp giáng vào người, Châu Sách tuy cũng tỏ dấu hiệu quyết xuất chiêu đáp lại thì lạ thay cử chỉ này cũng quá chậm. Vì vậy...

Ầm!

Châu Sách bị trúng kinh, toàn thân chao đảo chỉ biết lùì và lùì.

Hoàng Diệp được dịp cười đắc ý và lại tiếp tục bạt lao đến với chiêu công thứ hai:

- Bản lãnh Châu Sách người quả cao minh, khiến Hoàng Diệp ta bình sinh chỉ được thấy mỗi lần này là duy nhất, cũng là độc nhất vô nhị. Hãy nhận thêm chiêu thứ hai. Ha ha...

Ào...

Ngỡ sao, lần này Châu Sách cũng lúng túng, để xuất thủ phản kháng thì rõ là đã chậm và để dịch bộ lẫn tránh thì càng chậm hơn.

Phát hiện Châu Sách thế nào cũng bị trúng một kinh nữa. Thượng Quan Tuyết Hà để lộ dấu hiệu toan có thái độ ứng cứu thì bỗng Thu Nguyệt giữ lại:

- Gã không dễ chết, cũng khó bị tổn thương. Hãy chờ thêm một lúc nữa xem sao.

Cũng lúc này Châu Sách lại bị trúng kinh.

Ầm!

Hoàng Diệp lạnh giọng:

- Kể cũng khá. Bị nhĩ kích vẫn chưa ngã. Có phải vì thế người mới hạn định chỉ tam chiêu. Vậy đây là chiêu thứ ba, để xem người phản ứng thế nào. Đờ!

Ào...

Thượng Quan Võ khẽ kêu:

- Có rồi. Hãy nhìn cước chân gã. Như thế này gã mới dịch chuyển đúng với bộ vị của bộ pháp nào đó.

Lôi Vị Thanh vẫn hoài nghi:

- Nhưng thủy chung gã vẫn chưa hoàn chiêu? Là ý gì? Do chẳng có chiêu võ nào hay bởi gã chủ ý cho giấu sư thừa lai lịch?

Chợt Thu Nguyệt thét vang:

- Nguy rồi. Đừng nhả kinh. Châu Sách người hãy nghe ta dù chỉ lần này. Đừng nhà hết chân kinh nội lực của người. Mau dừng lại đi!

Và...

Ầm!

Ai ai cũng thấy Châu Sách lại thêm lần nữa trúng kinh, chỉ thật lạ là dung diện của Châu Sách lúc này thay vì nhợt nhạt, chứng tỏ phải bị nội thương nghiêm trọng, thì lại bừng bừng lửa giận, nhìn như hung thần ác sát, với một tay tuy vẫn buông thõng bên người nhưng chẳng hiểu sao lại cứ run lên bần bật.

Hoàng Diệp không hiểu gì cả, chợt lùi lại và tiếp tục cười ha hả:

- Vậy là rõ rồi. Gã chỉ có mỗi một bản lãnh là làm bị thọt, mặc cho ai khác muốn làm gì thì làm. Quả là một bản lãnh vô tiền khoáng hậu. Ha ha...

Châu Sách vụt thở khì ra, cánh tay cũng đã bớt run, nhờ đó dần trấn tĩnh và lãnh đạm nhìn Lôi Vị Thanh cùng Hoàng Diệp:

- Nhĩ vị thỏa nguyện rồi chứ? Vậy sao chưa nhận bại với Đại thiếu gia? Phần tiểu nhân, cố thể lui bước được chưa, Đại thiếu gia?

Chỉ hỏi cho có hỏi, vì sau đó Châu Sách cứ quay lưng đi thẳng.

- o O o -